

AHİRETTE GELENLER

Akıl; hislerden gelen mesajları bilgiye dönüştüren, o bilgi üzerinde derinleşen, yeni hedeflere uzanan ve bütün bunları kalbe intikal ettirmekle onda hayret, muhabbet ve iman feyizlerinin doğmasına vesile olan müstesna bir mahluk... İnsana en büyük bir İlâhî ihsan...

Bir hayvan da önüne konulan gıdasını afiyetle yer... Ama, o gıdanın meydana gelmesi için güneş ışığından gece ve gündüze, havadan suya kadar çok şeyin, birlikte çalıştıklarından habersizdir. Bu çok yönlü ve çok geniş düşünce âlemi onun için kapalıdır. O sadece rızkın lezzetini hisseder, duyduğu bu haz ile Rabbine hamdeder ve kendine mahsus tesbihini sürdürür.

“...Rızka iştiha ve iştiyak, bir nevi şükrü fitridir. Ve telezzüz ve zevk dahi gayrı şuuri bir şükürdür ki, bütün hayvanatta bu şükür vardır.”(1)

İnsan ise hem o rızıktan aldığı lezzet için, hem onun kendi bedenine sağladığı faydalar için, hem de o rızkın bütün bir kâinattan süzülüp ona ikram edilmesindeki İlâhî ihsan için çok cihetlerle şükür ve hamd eder.

Bilindiği gibi, âlemlerin Rabbi, gezegenleri cazibe kanunuyla güneşe bağladığı gibi, dünya yüzündeki bütün varlıkları da çekim kanunuyla yere bağlamıştır. Hayvanlar da insanlar da mıknatısa yapışan çiviler gibi, bu akıl almaz kanunla yeryüzüne raptedilmişlerdir. Hayvanlar bunun farkında değildirler. Onlar sadece dünyanın kendilerine mesken olan kısmını görürler, onun ötesinden habersizdirler. İnsan bunu bilmekte ve bu *“kudret, hikmet ve rahmet tecellisine”* karşı, **Allah’a şükür ve hamd etmektedir.**

Örnekler artırılabilir.

İnsan, akıl nimeti sayesinde, sadece bulunduğu şehri tanımakla kalmaz, başka şehirleri ve ülkeleri de bilir. O beldelere de seyahat eder ve nimetlerinden faydalanmaya çalışır.

İşte o şehir bu dünyadır ve bu şehirden sonra başka âlemler de vardır ve bu dünya imtihanından sonra bütün insanlar o âleme gideceklerdir.

Dünyaya irademizle gelmediğimiz ne kadar açık bir gerçek ise, bu dünyadan ahiret alemine de yine irademizle gitmeyeceğimiz o kadar açıktır.

Gel gör ki, bazı insanlar ahireti inkâr etmekle bu yolculuğun seyrini değiştireceklerini vehmederler. Bununla da kalmayıp başkalarını da ahirete iman konusunda şüphelere düşürmek için gayret gösterirler. Bu dünya seyahatinin güzergâhı **“dünya, kabir, mahşer, mizan, sırat ve bir sonraki menzil olarak da cennet yahut cehennem”** şeklinde takdir edilmiştir.

“İnsan bir yolcudur. Sabavetten gençliğe, gençlikten ihtiyarlığa, ihtiyarlıktan kabre, kabirden haşre, haşirden ebede kadar yolculuğu devam eder. Her iki hayatın levazımatı, Mâlik-ül Mülk tarafından verilmiştir.”(2)

Bütün yolcular mizan sonrasına kadar aynı yolu izlemekte, mizandan sonra yollar ayrılmaktadır; bir kısmı ebedî saadet diyarı olan cennete, bir kısmı da azap beldesi olan cehenneme gitmek üzere....

İradelerini yanlış kullanarak, dünya hayatını küfür ve isyan eksenli olarak tanzim eden bazı insanlar, ahireti inkâr noktasında derler ki, *“Ahiretten şimdiye kadar kafası kırık olarak kim gelmiş?”*

Tamamen demagoji üzerine kurulu bu sözü kısaca tahlil edelim. Evvelâ, ahirette kafa kırılması söz konusu değildir. Cehennem azabı, kafasıyla, koluyla, bütün organlarıyla birlikte ateşte yanma şeklinde tezahür edecek; beden yoluyla alınan bu maddî azaplar yanında, cehennem ehlinin ruhları da akıl almaz manevî ızdıraplar çekeceklerdir.

“Dünya ahiretin tarlası” olduğu için dünyadaki maddî ve manevî elemeler ahirette de çok daha ileri seviyesiyle bulunacaktır. Dünyada, kolumuzun kırılmasından yahut dişimizin ağrımamasından duyduğumuz maddî acıları çok gerilerde bırakan manevî elemeler de çekmekteyiz. Haksızlığa maruz kalmamız, birisi tarafından hakarete uğramamız, annemizi-babamızı kaybetmemiz gibi nice manevî elemeler vardır ki maddî acıları adeta unutturur.

Bahsimize konu olan o sözün aklıdan çok uzak olmasının bir yönü de şudur:

Bilindiği gibi, **“ahir”**; *“sonraki,” “sonra gelen”* demektir. **Ahret**, bu dünya hayatının son bulmasından, kıyametin kopmasından, dağların uçup denizlerin yanmasından sonra başlayacak yeni bir dönemin ismidir. Oradan buraya gelmesi için bu yıkılan düzenin yeniden inşası gerekir. Bunun insan takatının çok ötelinde olduğunu soru sahibi de çok iyi bilmekte ve inanmadığı bu davayı insanların zihinlerini bulandırmak için kasıtlı olarak ileri sürmektedir.

Eğer insanın ahiretten dünyaya yeniden dönmeğe gücü yetseydi, bu gücünü dünyada iken kullanır ve ahirete gitmezdi. Yahut, ihtiyarlıktan geri döner, yeniden

gençleşirdi.

Çocukluk, gençlik, ihtiyarlık dönemlerinden birisine geçildi mi artık geriye dönülemiyor. Bu yolculuk insan iradesinin dışında cereyan ediyor. İhtiyarlıktan sonra, kabir, mahşer ve mîzan safhaları gelecek; bunlara da insan ister istemez uğrayacaktır. Kaldı ki, zâten ölümle insanın cüzi iradesi, bir bakıma, son buluyor ve her şey İlâhî irade ile gerçekleşiyor.

İnsan ahirete gittikten sonra, ne dünyaya dönmeyi irade edebilir, ne de buna gücü yeter. Bu açık bir gerçektir. Ancak, bu gerçeği bilerek saptırmaya çalışıyorlar.

Konunun bir başka yönü:

İman, gayb için söz konusudur. Ahiret de görünmediğinden gayba girer. İmanla küfür arasında bir tercih hakkına sahip olan insan, bu tercihi yanlış kullanarak ahirete îman etmeyebilir, ama ahiretin olmadığını iddia edemez. Bediüzzaman Hazretleri'nin ifade ettiği gibi,

“Hususi bir yere bakmayan ve îmân hakikatler gibi umum kâinata bakan nefiyler, inkârlar, zâtında muhâl olmamak şartıyla, ispat edilmez.”(3)

Birisi, “*Falan evde buzdolabı yok.*” diye iddiada bulursa, o evin tamamının gezip görülmesi sonunda buzdolabına rastlanmadığı taktirde bu nefiy, yani bu inkâr ispat edilmiş olur. Aynı şahıs, “*Falan şehirde buzdolabı yok.*” diye dava etse, davasını ispat edebilmesi için o şehrin tamamını gezip dolaşması gerekir.

Ahiret, bu dünyadan sonraki menzil olduğuna göre, **“Ahiret yoktur.”** denilebilmesi için, kıyamet ve ötesine gidilecek ve ahiretin olmadığı görülüp tekrar dünyaya dönelecektir ki, bu inkâr ispat edilebilsin.

Dipnotlar:

- (1) bk. [Mektubat, Yirmi Sekizinci Mektup, Beşinci Risale \(Şükür Risalesi\).](#)
- (2) bk. [Mesnevî-i Nuriye, Onuncu Risale.](#)
- (3) bk. [Asa-yı Mûsâ, Yedinci Mesele.](#)